

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

Συνδρομὴ

Ἐτησίᾳ . . . Δρ. 4
Ἐξαμηνος . . . » 250
Ἐξωτερικῷ . φρ. γ. 4

Τῆς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑς

Διαφόρων λογίων καὶ
ἐπιστημόνων

Πᾶσα αἴτησις ἀπειθουτέα

Γραφεῖα — «ΑΥΓΗΣ»

Χαλκίδα

ΕΤΟΣ Α' ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ Ι ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1900 ΑΡΙΘ 7

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ

ΘΕΑΤΡΟΥ

(Συνέχεια)

 σ' ἔτου ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης ἐποίησαν τὰ ἑαυτῶν ἀριστουργήματα, ἐξηπλώθη τὸ θέατρον εἰς ἕλον τὸν Ἑλληνικὸν κόσμον. Οὐδεμία σπουδαία πῶς πόλις ὑπῆρχεν, ἥτις δὲν εἶχε τὸ θέατρον τῆς, ἐπὶ δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ἦτο τοιοῦτο πανταχοῦ, ὅπου εἶχεν εἰσαχθῆ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Οὕτω βλέπομεν, ὅτι τὸ πνεῦμα τῶν μεγάλων τραγικῶν καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς θαρβάρους ἐξεπλήρου τὸν σκοπὸν τοῦ θεάτρου, μορφοῦν καὶ παιδεῦον, καὶ ὅτι ἐπὶ πολὺν χρόνον μετὰ τὴν κατάπτωσιν τῆς Ἑλλάδος μετέδωκε θριαμβευτικῶς εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ἣν ἡ Ρώμη διὰ τῶν ὀπλων εἶχε κατακτήσει, τὸν πολιτισμὸν, καὶ τὴν ἐξευγέ-

νισιν διὰ τῆς δραματικῆς ποιήσεως.

Ἄλλ' ἡ πρώτη δημιουργικὴ δύναμις τῶν Ἑλλήνων συναπόλετο μετὰ τῆς καταπτώσεως τοῦ πολιτικοῦ μεγαλείου.

Αἱ τέχναι, αἵτινες ἐν τῇ τραγωδίᾳ ἦσαν ἀρμονικῶς ἠνωμένα, ποίησις, μουσική, καὶ ὀρχηστική, ἀπεσπάρθησαν κατὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς ἐνότητος ταύτης, ζητήσασαι ἑκάστη ἰδίαν αὐτοτελεῆ ὑπαρξίν.

Ἐκ τῶν τριῶν τούτων εἰδῶν ἀνεπτύχθη ὡς αὐτοτελὲς εἶδος ἡ παντομιμική, οὕτως ὀνομαζομένη, διότι δὲν παρίστα ὁ μῖμος μόνον ἰδιαίτερα καὶ ὀρισμένα ἀντικείμενα, καὶ μάλιστα σκηνὰς καὶ χαρακτήρας ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου, ἀλλὰ πάντα ἐλάμβανεν ὡς ἀντικείμενα μιμητέως καὶ οὕτω περιεῖχε τρόπον τινά, τὴν τραγωδίαν, τὴν κωμωδίαν, καὶ τὸ σατυρικὸν δράμα.

Τὸ χαρακτηρίζον τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ποιήσεως ἦτο, ὅτι οὔτε ἡ ποίησις, οὔτε ἡ μουσικὴ ἀπετέλει τὸ σπουδαιότερον μέρος αὐ-

της, ἀλλ' ἡ διὰ σχημάτων παράστασις και ὄρχησις.

Τὸ κείμενον τοῦ δράματος δὲν ἀπηγγέλετο ὑπὸ τῶν παντομίμων, ἀλλ' ἦδ' ἐτο ὑπὸ τοῦ χοροῦ, ὁ παντομίμος παρίστανε τὸ περιεχόμενον τοῦ κειμένου διὰ σχημάτων και μετὰ τότῃσ' αὐτοῦ ἐναργείας και πειθῶς, ὥστε οἱ θεαταὶ ἐδίδον, ὅτι ἐβλεπον πάντα ὁρῶντα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των

Ἡ τέχνη αὐτὴ ἦτο τοσοῦτον μεῖζων καθόσον εἰς ὑποκριτῆς παρίστανε ἅπαντα τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος και οὐχὶ πολλοὶ ὡς σήμερον συμβαίνει.

Ὅποια εὐστροφία τοῦ πνεύματος ὡς και τοῦ σώματος ἀπητέτο, ἔπος παραστήθη τις ἐν μιᾷ και τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐν ἐνὶ και τῷ αὐτῷ ὄρχηματι ὅτε μὲν ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον ὅτε δὲ ἄλλο.

Και πόσον ἀληθῶς μεγάλη ἔπρεπε νὰ ἦνε ἡ ἐπιτηδεϊότης τοῦ παντομίμου, ὅπως δώσῃ εἰς τὰς κινήσεις ἐκεῖνον τὸν βαθμὸν τῆς σαρηνείας, ὥστε και εἰς αὐτοὺς τοὺς βαρβάρους, οἵτινες οὐδὲν ἐνόουν ἐκ τοῦ συνοδεύοντος και ἐρμηνεύοντος χορικοῦ ἄσματος νὰ ἦνε δυνατὴ ἡ πλήρης κατανόησις τῶν παριστανόμενων.

Ἰπέρμετρος ἦτο ἡ ἀγαλλίασις ἢ προὔξενον αἱ τοιοῦτου εἶδους παραστάσεις. Και ὑψηλῆς και ταπεινῆς τάξεως ἄνθρωποι ἐνεθουσίων ὑπὲρ αὐτῶν, και κόμματα ἐσηματίζοντο ὑπὲρ και κατὰ ἀγαπωμένων παντομίμων, πολλάκις δὲ συνήκτοντο αἱ ματηροὶ ἀγῶνες ἐν αὐτῷ τῷ θεάτρῳ.

Περὶ δὲ τῆς ὠφελείας τῆς τέχνης ταύτης παρέχει εἰς ἡμᾶς πολυτίμην τι σύγγραμμα τῆς ἀρχαιότητος, τερπνὴν αἶμα και διδακτικὴν πληροφορίαν, ὅτι ὁ ὕψιστος σκοπὸς ταύτης εἶνε τὸ νὰ καταστήτῃ τὸν θεατὴν διὰ τῆς μετ' ἀληθείας παραστάσεως τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν ἱκανὸν νὰ ρίπτῃ καθὺ βλέμμα εἰς τὴν ἰδίαν ψυχὴν και νὰ βοηθῇ αὐτὸν εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ παρρηγέλλματος ἐκεῖνου (Γνωθὶ σαυτὸν)

Ἐὰν ἤδη συγκεφαλαιωσωμεν τα ρηθέντα και συλλογισθῶμεν, ὅτι εἰ πρόγονοί μας ἐν τερπνῇ χάσᾳ, ἐν ὑπαίθρῳ ὑπὸ τὸν λαμπρὸν τῆς μεσημβρίας οὐρανὸν, ἐν τόποις κάλλιστα κεκοσμημένοις οὐχὶ καθ' ἡμέ-

ραν, ἀλλὰ καθ' ὠρισμένης ἐορτῆς, ἐθεῶντο τὰ ὑψηλὰ ἀριστουργήματα τῆς δραματικῆς ποιήσεως παριστανόμενα κατ' εὐγενέστατον και τελειότατον τρόπον, δὲν θὰ μᾶς φανῇ παραδόξον, ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι οἱ μάλιστα πεπαιδευμένοι ἐζήτουν οὐ μόνον ἀπόλαυσιν, ἀλλὰ και ἀνύψωσιν τῆς ψυχῆς και ὅτι ἐγένετο τὸ θέατρον ὑψηλὸν παιδευτήριον τῶν ἐν ἡλικίᾳ και ὅτι τέλος τὸ θέατρον ἐχρησίμευεν ὡς ἐν τῶν ἀξολογώτερον μέσων τῆς διαδόσεως και ἐξαπλώσεως τῆς πνευματικῆς ζωῆς, καθ' ἣν οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι ὑπερεῖχον πάντων τῶν ἐθνῶν.

Τέλος.

ΝΑΘΑΜ ΚΟΚΕΡ

ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

ΠΛΑΝΗΤΑΙ;

Τὶ λέγει ἡ ἐπιστήμη

Ἡ ἐπιστήμη εἶνε λίαν ἐπιφυλακτικὴ ὡς πρὸς τὴν κατοικησιμότητα τῶν κόσμων και ἀποκρούει κατηγορηματικώτατα ἄλλας τὰς ὑποθέσεις, ὅσον θελκτικαὶ και ἄν ἦνε. Ἐχει παρέλθει πλέον τοῦ ἡμίσεως αἰῶνος τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ Ἐρσχαλος ὁ Ἀραγῶ ἐπίστευον, ὅτι ὁ Ἥλιος εἶνε δυνατὸν νὰ κατοικῆται! σήμερον ἡ ἐπιστήμη περιορίζεται εἰς τὸ νὰ βεβαιώνηται, εἴτε διὰ τῆς παρατηρήσεως εἴτε διὰ τῆς λογοκρισίας, ἐὰν οἱ ὄροι οἱ ἀναγκαῖοι ὄντες εἰς τὴν συντήρησιν τῆς ζωῆς ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πλανήτου τινὸς και εἰς τὸ νὰ βεβαιώνῃ εἰς ποῖον βαθμὸν ἀνὰ πτύξεως ἐνδεγόμενον νὰ ἔχῃ ἔλθει ὁ κόσμος, ὅστις ὑπεβλήθη εἰς τὴν παρατήρησιν τῆς.

Τοιοῦτοτρόπως ὁ δορυφόρος μας ἡ Σελήνη μὴ κεκτημένη ὕδωρ και ἀτμόσφαιραν ἔχει ἄλλας τὰς πιθανότητας νὰ συγκαταλέγηται μεταξύ ἐρήμων σωμάτων και νὰ

περστρέφεται πενθίμως περίξ ἡμῶν ὡς εἶδος πτώματος ἀποστεγνωμένου.

Εἰς μίαν πρόσφατον σπουδῆν περὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Σελήνης οἱ δύο ἐπιστήμονες ἀστρονόμοι κύριος Μ. Λεβί, διευθυντῆς τοῦ ἀστεροσκοπείου τῶν Παρισίων και Πουίτσῶ ἐξετάζοντες τοὺς κλιματηρικοὺς ἔρως τοῦ δορυφόρου μας ἀποφαίνονται σαφῶς ὑπὲρ τῆς ἐλ' εἴψεως ἐπ' αὐτῆς παντὸς σχήματος ὀργανικοῦ ἔστω και τοῦ ἀπλουστερου. «οἱ ὄροι τῆς ὑγρασίας και τῆς θερμοκρασίας οἱ ἀπαραίτητοι εἰς τὴν ἀνάπτυξιν γηίνων ὀργανισμῶν — λέγουσιν εἰ κ. Λεβί και Πουίτσῶ — οὐδέποτε ὑφίσταντο ἡνωμένοι ἐπὶ τῆς σελήνης»

Ἡ ἱστορία αὐτῆς παρουσιάζει περιστατικὰ ὁμοιάζοντα μὲ τὴν ἀρχικὴν ἀνάπτυξιν τῆς γῆς μας και καμμίαν, ὡς φαίνεται, μὲ τὴν περίοδον τὴν σύγχρονον. Ἡ Σελήνη μᾶς παρουσιάζεται ὡς κόσμος καταδικασθεὶς προῶρως ἐν τῇ ἀναπτύξει του, στερεωθεὶς ὑπὸ τὴν τελειωτικὴν μορφήν του ὡς θεατῆς ἀμετάβλητος τῶν κινήσεών μας.

Ὁ Ἄρης ἀπεναντίας πολὺ πιθανὸν νὰ κατοικῆται ὡς και ἡ γῆ. Ἡ ἀτμόσφαιρα αὐτοῦ εἶνε πλουσία ὕδατμῶν ζῶα και φυτὰ δύνανται νὰ γεννῶνται και νὰ ἀναπτυχθῶσιν ἐπ' αὐτοῦ. οἱ φυσικὲ ὄροι τοῦ Ἄρεως εἶνε ἔλως ἀδιάφοροι τῶν τῆς γῆς ἐπόμενον και τὰ ἐμφυχα ὄντα νὰ διαφέρωσι καθόλα τῶν ζῶων τῶν κινουμένων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας.

Ἡ Ἀφροδίτη και ὁ Ἑρμῆς, θεοθυσιμένοι ἐντὸς τῶν Ἡλιανῶν ἀκτίνων εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ παρατηρῶνται. Ἐχόντων νεώτερον σχηματισμῶν τῶν δύοοῦτων κόσμων τῶν γειτόνων τοῦ Ἥλιου, πιθανὸν και τὰ ὄντα αὐτῶν νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὴν πρώτην περίοδον τῶν γιγαντωδῶν ὄντων τῆς γῆς ἢ τῶν ἀτελεστάτων ὄντων τῶν πρὸ πολλοῦ περιελθόντων εἰς κατάστασιν ἀπολιθώσεως.

(ἔπεται τὸ τέλος) Θαλῆς Κοκλινάν

ΕΚ ΤΩΝ ΑΛΓΟΥΣ

ΕΜΠΝΕΥΣΕΩΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΚΑΡΑΝΑΣΤΑΣΗ

Πνοὴ γαλήνης και σιγῆς ἔμπλεος μυστηρίου προσπιέουσα ἰδονικῶς καλοῦσά με προβαίνει, ὡς φωνὴ λήθης φθάνουσα ἐκ τοῦ κοιμητηρίου μετ' ἑπιθυμίας πάντοτε, ὅτι με ἀναμένει.

—(ο)—

Ναί! τὸ γνωρίζω ἐκ σιγῆς ἐκ λήθης ἐγεννήθην λαβὼν ὡς ἑωρὸν ὑπερξιν πικρὰν και μνημα χαίρον ἐκ τῆς ἀνυπαρξίας μου εἰς ὄνειρον ἐκλήθην φρικῶδες και ἄδουνητὸν τὸν βίον μου ἐμφαίνον

—(ο)—

Τις ἡ ζωὴ; ἐν ὄνειρον δὲν εἶνε διαρρέον βραχίως εἴτα ἐγερσις ἐν τῇ ἀνυπαρξίᾳ; και ἕκαστος τις ἐξ ἡμῶν μὲ βῆμα παραπαῖον δὲν ἐρχεται ἐπιζητῶν λήθην εἰς τὰ μνημεῖα;

—(ο)—

Τοῦ τάφου τὸ μυστήριον το μῆγα δὲν φοβοῦμαι ἀπρὸ τὰ πάντα ἐν βραχεὶ πάλιν ἐκεῖ προσπίπτου ἠπόθην ἔλαθον ἀρχὴν. Πρὸς τί δὲ νὰ λυποῦμαι ἂν πᾶσαι αἱ ἐλπίδες μου πρὸ τοῦ μοιραίου κύπτου;

—(ο)—

Ἡλιζὸν πλὴν ἰδίωκον ἐν φάσμα εὐτυχίας ἀτύληκτον. τοὺς πόθους μου εἶδον νὰ καταρρέου εἰς κόριν, εἰς συντρίμματα ἐκ τῆς ἀπελπισίας και ἤδη θλίψεις ἀλγεινὰί περίξ ἐμοῦ προσπνέου

—(ο)—

Χαρὰ π. ἐν ἐπὶ πόλαιος ἐτι μὲ βαυκαλίση μ' ἐρρίπτασεν ἡ πικρὰ πνοὴ τῆς δυστυχίας πρὶν ἀνατεῖλῃ τ' ἄστρον μου εἶδον αὐτὸ νὰ δύσῃ ὀπισθεν νεφους ζοφεροῦ, ἐν μεσῷ τῆς σκοτίας

—(ο)—

Δὲν ἔχω ἀναμνήσεως ἡδέας ράκος μόνον, εἰς οὐ ὑπερξεως σκληρὰς νὰ κριψῶ τὰς πικρίας, πλὴν ὄθεν στρέψω ἐμαυτὸν σωρεῖαν ἀλγυδων θὰ συναντήσω οὐδαμῶ πνοὴν παρηγορίας.

—(ο)—

Π. ἐν νὰ γευθῶ τὴν θελκτικὴν δρόπον μῆς πρῶις ἡλιος φλέγων ἀνελθῶν τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα πᾶσαν ἰκμάδα μοι ροφᾷ μετ' ἄκρας ἀπληστίας και μόνον ἐναπέμειναν ἀσπαίρον ἐτι πτώμα.

—(ο)—

Ἡδὲ ἀπογευθεῖς σπύδω μετ' ἡρεμίας εἰς τὴν αἰε καλοῦσάν με τὴν πρώτην μου μητέρα τὴν λήθην, μέλλον τοῦ πικρῶτος τὸν κόλον τῆς δόπαις λιμένα τῆς ἔδνης μου θὰ εὐρῶ ἐκαὶ πέρα . . .

—(ο)—

Παράτασιν τοῦ βίου του πρὸς τί, πρὸς τί ἐκεῖνος
νὰ θέλῃ, ὅστις ἐν αὐτῷ θλίψεις μόνον εὐρίσκει ;
ὄντινα περιέβαλλεν ἀντὶ χαρᾶς ὁ θρῆνος
μήπως δὲν εἶναι εἰς αὐτὸν σωτήριον νὰ θνήσκῃ;

—(ο)—

Σὲ ἀναμένω θάνατε ἔλθε πρὸς τί βραδύνεις;
τὸν πῖπλον σου ἐπιθυμῶ νὰ μὲ καλιψῇ πλέον
μὴ μὲ ἀφίνεις ἔρμαιον τοῦ πένθους τῆς οὔνης,
ἀφοῦ ἐν ἔχνος τῆς ζωῆς δὲν μ' ἔμεινεν ὠραῖον

—(ο)—

Ἐν ὄνειρον ὄδον τὴν τίς δὲν θὰ ἐφοβεῖτο
ὑπνώτων; εἶτα πραιτῶν τὸν ὕπνον αὐτοῦ πλέον
περοθισμένους, ἐξἄλλος βραχύτερον νὰ ἦτο
δὲν θὰ ἐπόθει τ' ὄραμα αὐτὸ τό φρικαλέους

—(ο)—

Ἡ ὑπαρξίς μου ὄνειρον ἐμπλεον ἀλγηδῶν
νὰ εἶναι ἔμαρτο, ἀφοῦ οὐδὲν πλέον ἐλπίζω
τὸν θάνατον νῦν ἐκζητῶν πανάκειαν τῶν πόνων
ἔλθε τῷ λέγω πάντοτε, σπεῦσον τῷ ψιθυρίζω...

—(ο)—

Μὲ πένθιμον ἀνάμνησιν τὸν βίον μου καλύπτω
εἰς τὴν ψυχράν τοῦ χάρανος θάκρυπτομαι ἀγκάλῃ
ἐν τῷ φερέτρῳ τῷ σαπρῷ ὕστατον πόνον κρύπτω
θὰ εἶμαι εἰς τοῦ σύμπαντος ἀμέριμνος τὴν πάλην

—(ο)—

Ἐκεῖ εἰς τοῦ μνημείου μου τὴν ἄμετρον γαλήνην
ἐκεῖ μόνον ἀνάπαυσιν θὰ εἶω αἰωνίαν
ἢ λήθη τὴν ὑστάτην μου θὰ περιβάλλῃ κλίνην
ἢ λήθη ἢ δεσποζοῖσα τοῦ κόσμου τὴν πορείαν

.....

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ Πρωτοτύπυ διηγήματος

Πρωτότυπα διηγήματα ἐτάλησαν περὶ
τὰ δέκα.

Ἐξ αὐτῶν τὰ ὑπὸ ψευδώνυμα (Φοῖβος
Ἀπόλλων, Μία ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθάντων,
Κυματοειδῆς Θάλασσα, Ἐντροπαλή,) ἤ-
σαν ὑποφερτά· τὰ (Μελανειμονοῦσα Καλ-
λονή, Χαλκιδεύς, Γ. Δ. Ζ.) ἦσαν ἀκα-
λληλα διὰ τὸ περιοδικόν· τὰ δὲ (Κ. Α. Π.
καὶ Εὐβοεύς ἀπερρίφθησαν ὡς μὴ συμφω-
νοῦντα πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ.

Καὶ τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον (Αἰμίλιος καὶ

Ἐδουάρδος), ὡς τὸ καλλίτερον ἐξ ὄλων,
βραβεύεται καὶ δημοσιεύεται

«Αὐγή»

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΚΑΙ ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ἢ τὸ ὄνειρον

Δύο καρδίαι χρυσαὶ ἠῤῥξανον ἀγαπώμε-
ναι.

Οὐδέποτε συνήντας τὸν ἓνα χωρὶς νὰ
συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἄλλου.

Ἐτρεχον μειράκια ὄντα εἰς τοὺς ἀγροὺς
καὶ ἔδρεπον ἄνθη ἀμιλλώμενα ποῖον νὰ
προσφέρῃ εἰς τὸ ἄλλο τὸ ὠραιότερον.

Καὶ τὸ ἐσπέρας ἀπεχωρίζοντο διὰ πολ-
λῶν φιλημάτων, λίαν δὲ πρωὶ συνη-
νῶντο χαρούμενα καὶ ἔτρεχον καὶ ἐπαίζον
καὶ ἐφλυάρον· μέχρι τῆς ἐσπέρας, ὅτε ἀ-
πῆρχοντο εἰς τὰ ἴδια, ἵνα τὴν ἐπιούσαν
ἐπαναλάβωσι τὰ αὐτά.

Οἱ γονεῖς αὐτῶν συνειθίσαντες πλέον εἰς
τὴν ἀδιάσπαστον αὐτὴν δυάδα διένειμον
τὰς θωπείας αὐτῶν μεταξὺ τοῦ Αἰμιλίου
καὶ Ἐδουάρδου· διότι οὕτω ἐκαλοῦντο.

Εἰς ἐν θρανίον τοῦ σχολείου τοῦ χωρί-
ου Μ. . . , ἔνθα διέμενον τοῦ μὲν Αἰμι-
λίου ὁ πατήρ ὡς εἰρηνοδίκης, τοῦ δὲ Ἐ-
δουάρδου ὡς ἀπλοῦς γαιοκτήμων, ἐκά-
θηντο ἀμφοτέρω μελετῶντα τὰ αὐτὰ βι-
βλία καὶ ψάλλοντα τὰ αὐτὰ ᾄσματα, καὶ
αἱ καρδίαι αὐτῶν μεσταὶ ἀγάπης καὶ λα-
τρείας ἐγένοντο ἀδιαχώριστοι πλέον.

Καὶ ἠῤῥξανον καὶ ἐμεγάλωνον ἀγαπώμε-
να καὶ λατρευόμενα καὶ ζῶντα τὸ ἐν διὰ
τὸ ἕτερον μέχρι τοῦ 14ου ἔτους τῆς ἡλι-
κίας των.

Πρωίαν τινὰ ὁ Ἐδουάρδος ἀνέμενε σκυ-
θροπῆς τὸν Αἰμίλιον.

Ἦτο ἡ πρώτη πρωία κατὰ τὴν ὁποίαν
ἢ συνάντησις αὐτῶν ἐν ἐγένετο χαρμῶ-
νος ὅπως πάντοτε.

— Τί ἔχεις Ἐδουάρδε μου, τὸν ἐρωτᾷ
ὁ Αἰμίλιος μὲ ὀφθαλμοὺς σχεδὸν δακρύ-
οντας.

— Ἄκουσον, Αἰμίλιε, τὸ ὄνειρον ὅπερ
εἶδον τὴν νύκτα ταύτην.

« Εἴμεθα μακρὰν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου εἰς
« πολεὺς ἀπομεικρυσμένης ἀλλήλων, ὅτε
« λαμβάνω ἐπιστολήν σου νὰ σπεύσω ἀμέ-
« σως πρὸς ἐσὲ' ἔσπευτα καὶ. . . »

Ἐδῶ ὁ Ἐδουάρδος ἀνελύθη εἰς δάκρυα.
— Ἐδουάρδε, μοὶ σ ταρχῆσαι τὴν καρδί-
αν, καὶ σπεύτας τί ἔκαμες ;

— Τί ἔκαμα ; θὰ σοὶ τὸ εἶπω περιλη-
μένη μου, Αἰμίλιε, διότι μοῦ βραδύνει τὴν
καρδίαν.

« Σπεύτας σὲ εὔρον ἐν τῇ κλίνῃ σου
« ἔτοιμεθᾶνατον, καὶ μόλις μὲ εἶδες, ἐμει-
« ῶν ἔλασες, ἐκλείσεις κατόπιν τοὺς ὀφθαλ-
« μούς σου ἀμέσως καὶ δὲν τοὺς ἤνοιξες
« πλέον, περιμείνας, φαίνεται, νὰ μὲ ἰδῇς
« καὶ νὰ ἀποθάνῃς. »

— Καὶ κατόπιν ἐξύπνησες ἔ ;

Καὶ γέλως ἤχησεν τοῦ Αἰμιλίου συνε-
κλόνησε τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχοῦς Ἐ-
δουάρδου ὁ ὅποιος ἐκλαίεν ἀπαρηγόρητος.

— Παιδίον ποῦ εἶται ἀγαπητὴ μου καὶ
εἶδες πίστιν εἰς ὄνειρα, οὐδέποτε θὰ συμ-
βῇ τὸ τοιοῦτον καὶ ἀποδώξω μακρὰν σου
τὰς ἀπαισίας αὐτὰς σκέψεις.

Καὶ οὕτω διὰ μυρίων θωπεῶν καὶ τρυ-
φερῶν φιλημάτων ἐπαρηγόρησεν ὁ Αἰμί-
λιος τὸν δυστυχῆ Ἐδουάρδον καὶ ἀμφο-
τέροι γελῶντες ἔτρεχον χειροκρατούμενοι
εἰς τοὺς ἀγροὺς.

Ἐδουάρδος παρηγορήθη ἐντελῶς,
ἀλλὰ τοῦ Αἰμιλίου ἡ καρδία ἐρρίγησεν
καὶ μὲ ὄλας τὰς θωπείας αὐτῆς ἐπιδαφίλευσεν
εἰς τὸν φίλον του ἀόριστος τις φόβος τοῦ
κατέλαβε τὴν ψυχὴν καὶ ὅτε τὸ ἐσπέρας
ἀπεχωρίσθησαν καὶ ἔμεινε μόνος ἐκλαυσε
πικρῶς· Διὰ τί : οὐδ' αὐτὸς ἤξευρεν.

Ἐπὶ τὸν Αἰμίλιον μετετέθη μετ'
ὀλίγης ἡμέρας ἐκ τοῦ χωρίου αὐτοῦ εἰς ἕ-
τερον λίαν ἀπομεικρυσμένον καὶ ἠτοι-
μάσθη πρὸς ἀναχώρησιν· δὲν δυνάμεθα νὰ
περιγράψωμεν τοὺς κλαυθμούς καὶ ὀδυρ-
μούς των δύο ἀπεχωριζομένων παιδίων·
ἐδέησε διὰ τῆς βίας νὰ ἀποχωρίσων
αὐτὰ καὶ κατόπιν μυρίων ὑποσχέσεων συ-
γχυῆς ἀλληλογραφίας καὶ τρυφερῶν ἐνη-
γκαλισμῶν ἀπεχωρίσθησαν.

Ἐδουάρδος ἀποχωριζόμενος τοῦ φίλου
τοῦ ἦτο λίαν τεθλιμμένος, ἀπέδωσαν τότε

τὴν θλίψιν αὐτοῦ εἰς τὸν πόνον ὃν ἤσθη-
νετο ἀναχωρῶν ἐκ τοῦ μέρους εἰς ὃ ἀνε-
τάρχη καὶ ἀποχωριζόμενος τοῦ φίλου τοῦ
Ἐδουάρδου.

Καὶ ἔμως ἡ λύπη τοῦ Αἰμιλίου εἶχεν αἰ-
τίαν ἄλλη, διότι ἐβλεπεν ὅτι τὸ ὄνειρον τοῦ
Ἐδουάρδου ἤρξατοπραγματοποιούμενον καθ'
ὄλον τὸ δίστημα τῆς ὀδοπορίας ἐμελα-
γγολεὶ καὶ θλίψις ὀπαίσιος κατέλαβε τὴν
καρδίαν αὐτοῦ, ὅτε δὲ ἔφθασαν εἰς τὸν
πρὸς ὃν ὄρον ἐπεσεν ὁ δυστυχῆς Αἰμίλιος
κατηλλεμμένος ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ μετὰ
παραληρημάτων.

Πρὶς κλήθησαν πάραυτα οἱ δύο τοῦ χω-
ρίου ἰατροί, οἵτινες κατέβαλον ἀπάσας αὐ-
τῶν τὰς προσπάθειας, ἵνα σώσωσι τὴν τρυ-
φερὰν αὐτὴν ὑπαρξίν.

Μάτην !

Ἐπὶ τὸν ὄρον ἐπέσκαψε τὴν ὑγείαν αὐτοῦ
καὶ τὴ μοιραῖον τέλος ἐπλησίαζεν. Ἐν τῷ
παροξυσμῷ αὐτοῦ ἐφώνει ἀδιὰκόπως.

Ἐδουάρδε. Ἐδουάρδε, ποῦ εἶσαι ;
Τέλος ἡμέραν τινα ἦτο ἡτυχος καὶ κατ'
ἐπίμονον ἀπαίτησιν τοῦ ἔδωκαν γρασίδα
καὶ χάρτην καὶ ἐγραψε μὲ τρεμοῦσας χεῖ-
ρας καὶ δακρυβοέκτους ὀφθαλμούς.

Ἐδουάρδε ἀγαπητέ.
« Σπεῦσον θνήσκω »
Αἰμίλιος.

Ἡ ἐπιστολὴ ἐστάλη, καὶ ὡς κεραυνὸς
ἐπεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀτυχοῦς Ἐ-
δουάρδου, ὅστις μὴ λαμβάνων ἐπιστολὰς
τοῦ περιλημένου τοῦ Αἰμιλίου ἐτήκετο
καὶ ἐμελαγγολεὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ
τὴν μακρὰν αὐτοῦ σιωπὴν.

Ἐδοκίμησε ἐπὶ δύο ἡμέρας καὶ νύκτα
μίαν καὶ ἔφθασε κεκοπιακῶς καὶ ἐξηνητη-
μένος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θνήσκοντος φίλου
του, εἰσῆλθεν ἐντὸς αὐτῆς καὶ ὀνηύθη
εἰς τὴν κλίνην τοῦ Αἰμιλίου φωνήσας δι-
ἑσβεσμένης φωνῆς.

Αἰμίλιε μου ἦλθον.

Καὶ ὁ τάλας Αἰμίλιος ὡσεὶ τὴν στιγμὴν
ταύτην νὰ περιέμενεν ὅπως παραδώσῃ τὴν
ἀγνήν καὶ ἀθάνατον αὐτοῦ ψυχὴν εἰς τὸν
Ἰψιστον, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του, τοὺς
προσῆλθωσεν ἐπὶ τοῦ Ἐδουάρδου, ἐμεδία-

σεν μειδιάμα ὕψιστον καί.

Ἀπέθανεν.

Τίς δύναται ἄ περιγράβη τοὺς θρήνους καὶ λοφετοὺς τῶν οἰκείων καὶ τὰς ἀπελπιστικὰς κραυγὰς τοῦ δυστυχοῦς Ἐδουάρδου.

Ἐπὶ τρία συνεχῆ ἡμερονύκτια ἐκυλίετο ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Αἰμιλίου ὁ ἀτυχῆς Ἐδουάρδος ὀλολύζων καὶ τέλος τὴν πρωΐαν τῆς τετάρτης ἡμέρας τὸν εὖρον νεκρὸν καὶ κρατοῦντα σφιγκτὰ τὴν σταυρὸν τοῦ μνήματος. Τὴν ἔθαψαν πλησίον τοῦ ἀγαπητοῦ του φίλου, καὶ ἐπὶ τῆς πλακῆς ἦν ἔθεσαν ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν ἀτυχῶν ὑπάρξεων, ἔγραψαν.

Αἰμίλιος, καὶ Ἐδουάρδος
Ἀκανθυλλίς.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Οἱ παραπονούμενοι μὲ τὴν τύχην πρέπει συχνότερον νὰ παραπονῶνται μὲ τὸν ἑαυτὸν των.

Ἡ εἰς ἑαυτὸν πεποίθησις εἶναι εἶδος σοφίας.

Ἡ καρδιά δὲν ἔχει ἡλικίαν, θάλλει ὑπὸ τὸ γηραιότερον στήθος.

Εἶνε εὐκολώτερον νὰ κρίνης ἕναν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰς ἐρωτήσεις του ἢ ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις του.

Ἡ νεανικὴ φωνή, εἶνε πλήρης γλυκύτητος καὶ πάθους, ἡ εὐφυΐα διαλάμπει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς, εἰς τὸ μειδιάμα τῆς, εἰς τὴν στάσιν τῆς. Ἀκολουθήσατε διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ ὄλα τὰ σχήματά τῆς καὶ πανταχοῦ θέλετε εὑρεῖ τὴν ζωὴν καὶ τὴν πληρῆς μελαγχολίας ἐκεῖνο αἰσθημα, ἔμοιον μὲ τὰ μετέωρα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα σπανίως βλέπομεν δ.ερχόμενα ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ὡς κυρίως πατρίς τῆς πορτοκαλέας φέρεται ἡ Κίνα καὶ αἱ Ἰνδίαί, πῶς ἐμὲς αὐτῆ εἰς Εὐρώπην μετεφέρθη ὑπάρχουσι πολλὰ παραδόσεις αἱ μὲν ἀποδίδουσι τὴν μεταρύτευσιν αὐτῆς εἰς τὸν ἱεραπόστολον **Κροσίνον** ἐκ Κίνας ἐπα-ελθόντα κατὰ τὸ 1274, ἄλλοι δὲ εἰς τὸν θαλασσοπόρον Μάρκιον, καὶ ἄλλοι τέλος παραδέχονται ὅτι ἡ πορτοκαλέα μετεφέρθη εἰς τὴν Εὐρώπην κατὰ τὴν 17 ἑκατονταετηρίδα ὑπὸ τῶν Πορτογάλλων.

Εἰκάζεται δὲ μάλιστα ὅτι εἰς τὴν Λισαβῶνα καὶ εἰς τοὺς κήπους τοῦ κόμητος Σαιν-Λωράν εἶνε ἡ πρώτη ἐν Εὐρώπῃ καλλιεργηθεῖσα πορτοκαλέα καὶ ἐξ ἧς ἀπασαί αἱ ἄλλαι ἄς βλέπομεν σήμερον παρήχθησαν.

μου εὐγενεῖας ὅστις κατεστρέφετο χάριν αὐτῆς. Πάντοτε ὠμίλου γαμηλοφῶνας περὶ πλησιᾶ οἰκίας, ρήξιος καὶ ἰδοῦ διατὶ ἰσως ἡ Συλβία ἦτο ὀλίγον σκεπτικὴ κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν.

Ἡ ἡθοποιὸς εἶχε ὀλόκληρον ἡμίσειαν ὥραν πρὸ αὐτῆς, διότι δὲν θὰ ἐπαρουσίαζετο ἐπὶ τῆς σκηνῆς πρὸ τοῦ μέσου τῆς τρίτης πράξεως.

Ἐνεκλείσθη εἰς τὸ θεωρεῖον τῆς παρατήρησεν εἰς τὸ κάτοπτρον τῆς, ἔλαβε βιβλίον, ὅπερ ἀπέρριψε μετ' ὀλίγον ἐπαίξε μὲ τὸ ριπίδιόν τῆς καὶ ἤρξατο νὰ σκέπτηται Πόσον δρόμον εἶχε διατρέξει ἐν διαστήματι δύο ἰτῶν ἀπὸ τῆ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ὀκτώβριος

Ὁ μὴν οὗτος ὅστις εἶνε εἰκὼν τοῦ θανάτου ἐν τῇ φύσει, ὀνομασθὲν οὕτως ὡς ἐκ τῶν βροχῶν αἵτινες ἄρχονται μετὰ τὴν ἰσημερίαν. Οἱ ἀρχαῖοι κατ' αὐτὸν ἐώρταζον τὴν μνήμην τῶν ἀποθανόντων συγγενῶν καὶ φίλων. Εἰκονίζετο δὲ παρά τοὺς τὰς εἰκόνας μεταχειριζομένους Αἰγυπτίους δι' ἄνδρος κρατοῦντος ἐν χερσίν ξηρὸν κλάδον κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Μάϊν, ὅστις εἰκονίζεται διὰ φαίδρου παιδὸς ἰσπεμμένου ἄθισι καὶ κρατοῦντος στεφάνους.

Κατ' αὐτὸν ἡ φύσις ἐνδύεται τὴν χειμερινὴν τῆς στολῆν, αἱ δὲ χελιδόνες αἱ προάγγελοι αὐτοῦ τοῦ θέρους ἀναχωροῦσιν διὰ θερμότερα κλίματα.

Ἄν ὅμως αἱ χελιδόνες μᾶς φεύγουσι, μᾶς ἐρχονται οἱ νεοσύλλκτοι μὲ τὰ εὐρύχωρα ὑδύματα των τὰ ἀδεξίως φορούμενα, τὰς ὑπερμεγέθεις ἀρθρίας των, μὲ τὰ ἀκομψα πηλίκιά των, μὲ τὸ ἐκπεληγμένον ὕψος των καὶ τὸ ἀβέβαιον βαδισμάτων.

Καὶ ὅμως! αὐτοὺς τοὺς ὁποῖους σήμερον παρτηρούμεν ὑπομειδιῶντας πᾶς, αὐτοὶ αὐτοὶ ἐφεκειούμενοι πρὸς τοὺς κανονισμοὺς καὶ τὰ ἥθη τοῦ Ἑλληνος στρατιώτου, τῆς ὄψεως φρουροὶ τῆς ζωῆς μας, τῆς περιορισίας μας καὶ αὐτῆς

ἀνχιβιάσεως τῆς εἰς τὴν σκηνήν, ὁποῖα ἀδιάκοπος θριάμβων συνέχεια, ἐν μέρει μὲν ἰπειδὴ εἶχε τάλαντον, πολλὺ περισσότερο ὅμως ἰπειδὴ ἦτο ὠραία. Ὅποια δόξα πάντοτε, ὁποῖα ἀληθοῦς κυριάρχου ὑπαρξίς ἐντὸς τοῦ ἐξ ἀδαμάντων καὶ δαντελλῶν θαμβωτικοῦ φωτός!

Αὐτὸ τὸ ἐσπέρας μετὰ τὴν ἐμφάνησιν τῆς δ' εὐτυχῆς συγγραφεύς τοῦ Μαγευτικοῦ Ὄρου προσέφεραν πρὸς τιμὴν τῆς λαμπρῶν δειπνον.

Ὅποια ἦδονα! εἰς ὄλα ταῦτα, ἀλλὰ προσέτ. καὶ ὁποῖα θλίψις!

Καὶ, κλείουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀνεμνήσθη ἡ Συλβία τὰς παιδικὰς τῆς ἡμέρας, τὴν ὁ-

τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος μας, ἔτοιμοι νὰ θυσιασθῶσιν ὑπὲρ αὐτῆς χύνοντας τὸ αἷμα των ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς κυκλολεῦκου.

Ἡ ἀλληγορικὴ τοῦ ὀκτωβρίου παράστασις, εἰς νεανίας μὲ ἰσπεμμένην τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ στήθη μὲ κλῆμα ἀμπέλου καὶ εἰς τὴν χεῖρα ἔχων κρατῆρα μεστὸν ἀκράτου, εἶνε θυμασθὴ ἀπεικόνισις τῶν προσκεκίρων τοῦ βίου ἡδονῶν καὶ ἀπολαύσεων εἰς ἃς παραδιδόμενος ὁ ἄφρων δὲν βλέπει ὁποῖον δηλητήριον ὑποκρύπτουσιν.

Μετὰ λύπης ἀναγγέλλει ἡ «Αὐγὴ» εἰς τοὺς εὐγενεῖς ἀναγνώστας καὶ ἀναγνωστριάς αὐτῆς, τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἐτέρου τῶν διευθυντῶν Δ. Ν. Γκανᾶ, ὅστις ὡς ἐκ τούτου περαιτεῖται τῆς διευθύνσεως, καὶ Α. Βεντούρα μέλους τῆς «Αὐγῆς», ἀπερχομένων εἰς Ἀθήνας πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν σπουδῶν των. Οὐχ' ἤγαστον ὅμως, οἱ λαμπροὶ οὗτοι συνεργάται τῆς «Αὐγῆς», καθ' ὃ μὲλη αὐτῆς, δὲν θὰ παύσουσιν τοῦ νὰ παρέχουν τὴν πολιτικὸν ἐκείθεν συνεργασίαν των.

Ἡ «Αὐγὴ» μὲγάλως λυπεῖται διὰ τὴν εἰς Ἀθήνας ἀποδημίαν τῶν ἀγαπητῶν αὐτῆς μελῶν κ. κ. Δ. Γκανᾶ καὶ Α. Βεντούρα.

Νῦν τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ ἀναλαμβάνει ὁ διαχειριστὴς αὐτοῦ κ. Δ. Καρχκλῆς, μετὰ τοῦ ἐτέρου τῶν διευθυντῶν κ. Π. Χονορόδημου.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ἀποστείλωσι τὰς συνδρομας των, ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας καὶ μάλιστα τοῦ ἐξωτερικοῦ δὲν ἀπέστειλαν ταύτας.

«Αὐγὴ»

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΛΙΟΝΩΝ

καὶ καταπεπνημένην.

Κατὰ τὸ νέον ἄστρον τῆς ζωῆς τῆς κατέστη ταχέως ὀνομαστὴ. Ἴσως εἶνε ἀληθὴς, ἔδημοσίευσον περὶ αὐτῆς πλειοτέρας μυθολογίας ἢ ἀληθεῖς παρατηρήσεις. Ἐν πάσῃ περιστάσει ἦτο βέβαιον ὅτι θὰ ἤρξατο εἰς τὸ θέατρον ἐν τῇ ἀμάξῃ τοῦ Πρίγκηπος Χ...., πρίγκηπος ἰπισθ-

πασίαν τῆς πατρικῆς οἰκίας, σήμερον πολὺ μακρὰν, τὴν οἰκογενειακὴν τράπεζαν μὲ τὰς παιδικὰς καὶ γεροντικὰς πέριξ αὐτῆς μορφάς. Ἀπέδιδωκεν ἐν δάκρυον, ἔπειτα ἤρξατο νὰ γελᾷ ὡς παράφρων, παρατηροῦσα τοὺς ἀδάμαντας οἱ ἐπὶ οἱ ἐκάλυπτον τοὺς ὠραίους δακτύλους τῆς.

Γ Ι

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην, ἤκουσε θόρυβον εἰς τὸν διάδρομον.

Ἡ Δεσποινὴ Συλβία δὲ Ναϊβὲ δὲν δέχεται, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Μαρίου.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἡ γνωστὴ σας φιλιναδα ἢ θαλασσηνὴ
 ἔχει ἀδελφὴν ποῦ μοιάζει μόνον στὴν φωνή
 πλήν στὴν ἔψιν δὲν τῆς μοιάζει οὔτε στὴν
 [καρδιά
 ἄλλοτε ξε-σιπωμένη κ' ἄλλοτε ὑπερήφανος
 δὲν χορεύει οὔτε παίζει εἰς τὴν ἀμμουδιὰ
 ἀλλὰ κλαίει καὶ φωνάζει ἢ κορ' ἢ πολυμή
 [χανος

τοῦ γιαιλοῦ ἢ κόρη ἢ δημοκρατικὴ
 ἂν τὸν πλούσιον εὐφραίνει τὸν πτωχὸ γελᾷ
 ἀγκυρᾷ ἢ ἀδελφῇ τῆς τὴν γραμματικὴν
 ρεύγουν σὰν τὴν βλέπουν τὴν δαιμονισμένην
 καὶ τὴν συντραφιά τῆς οὐδεὶς τὴν ζητεῖ
 πλήν χωρὶς νὰ εἶναι ἐπιθυμητὴ
 εἶναι παντοκράτωρ μὲς' ὅτῃς οἰκουμένη
 Ἑστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθιγγανίδος

ΚΥΒΟΣ

N' ἀντίστα-	*	*	*	*	*
σταθῶσιν αἱ στιγ-					*
μαὶ διὰ γραμμά-	*	*	*	*	*
των ὥστε εἰς τὰς	*		*	*	*
τέσσαρας πλευρὰς	*	*	*	*	*
τοῦ πρώτου τε-	*			*	
τραπλεύρου νὰ ἀ-	*	*	*	*	*

ναγινώσκωται ἄνω : ὕψος ἀρχαίου βασι-
 λέως, δεξιὰ καρποὶ δημητριακοί, ἀριστερὰ
 ν. σος καὶ κάτω νῆτος. Εἰς δὲ τὸ δεύτερον
 τετραπλευρον κατὰ τὴν αὐτὴν σειρὰν ἀρ-
 χαῖος βασιλεὺς, γῶρα τῆς Ἀσίας, θεᾶ,
 φυσικὴ διαίρεσις τοῦ χρόνου.

Ἑστάλη ὑπὸ τῆς ἐκρινῆς Μυρσίνης

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν ἐν τῷ ὄψι φύλλῳ δημοσιευθεισῶν
 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Λύσις Αἰνίγματος

Ἑστία -- τό -- ριον Ἑστιατόριον
 Ὅρθας λύσεις μᾶς ἔστειλαν εἰ κ.κ. Θηρευ-
 τῆς καρδιῶν, Ἐκρινὴ Μυρσίνη. Ἀθιγγανίς,
 Προσιδῶν, κακογλωσσία Χαλκίδος (τί γίνονται
 τὰ Πικασίος) Νόστιμη ἀπελιώτισσα, ἀεικίνη-

τος μαθητάκος, ἐντροπαλή, καπελάκι, ἡ ἀγα-
 πῶτα τοὺς σκυλοὺς. ἡ γληνηῶσα θαλασσα,
 ἡ Γαλανομάτα, Λευχειμονούσα καλλοῦν ἡ Το
 Πιτῆρι τοῦ Παγου, ἄθος τῶν λειμώνων, Ἄ-
 γκυρ φιλίας ἀσπροπόρος περιπατητῆς.

Ἐξ αὐτῶν βραβεύεται διὰ κλήρου (ἡ
 κακογλωσσία Χαλκίδος) ἐπιφυλασσομεθα
 νὰ σας συγχαρῶμεν διὰ χειραψίας.

Λύσις τριγώνου

Κ α ι ρ ο ἰ
 ἄ κ ρ ῖ ς
 ἰ ρ ῖ ς
 ρ ῖ ς
 ἔ ς

Ὅρθας λύσεις μᾶς ἔστειλαν εἰ κ. κ. Μίς
 Ἑλλέν, Ἀγκυραφιλίας Ἀσπροπόρος περιπατητῆς
 θηρευτῆς καρδιῶν, Ἐκρινὴ Μυρσίνη, Ἀθιγγανίς
 Καπελάκι, ἡ Ζωφίλος, Μίς καλλιτέχνης, ἡ ἀ-
 σχολουμένη εἰς τὴν ἑκρίαν φιλολογίαν (τὰς
 συνιστῶμεν τὸν κ. Μελοχρῶνον). Νεσαφιθεῖς
 λιθινης, ὁ δάσκαλος, ὁ ἀεικίνητος μαθητάκος
 Ὁ Γεροντάκος,

Ἐξ αὐτῶν βραβεύεται διὰ κλήρου (ἡ Μία
 καλλιτέχνης)

Λύσις Φωνηεντελείου

Ἐσωσά σε ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ἔσσι
 Ὅρθας λύσεις μᾶς ἔστειλαν εἰ κ. κ.
 Κελλικέλαδος Καστριώτης, ὁ ρωνοκλῆς, ἡ ἐπι-
 κλλουσα ὠραιότης, ἡ Λευχειμονούσα καλλοῦν ἡ
 μελανημων. Ζεὺς, ὁ φοιτητάκος, Μία φιλό-
 μουσος φείβος Ἀπόλλω, ὁ Βακχος, Μίς Ἑλλέν,
 Ἀγκυρα φιλίας, Ἀσπροπόρος περιπατητῆς
 Ἐξ αὐτῶν βραβεύεται διὰ κλήρου ὁ
 Ζεὺς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δ. Γ. Ἀθήνας φροντίσατε, Νικόπουλον
 Μαλακασίον Τρικκάλων, ἐλάβομεν εὐχαριστοῦ-
 μεν, Α Π Βουκουρέστιον Γραφάτέ μας παρα-
 καλοῦμεν περὶ τοῦ ὑποσχεθέντος, Γ Δ Κα-
 λαμπάκην, Συνδρομὰς ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦ-
 μεν, Κ Π, Κέρκυραν, κατάλογον νέων συνδρο-
 μητῶν ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν φύλλα ὑπε-
 στάλησαν, 1 φύλλον μετὰ τὴν ἀνατύπωσιν,